

bliver herefter det samme Forhold, i hvilket Værdien af Salgsgenstanden uden Mangel staar til Salgsgenstanden med den forefundne Mangel. Spørgsmaalet om Mangelens „Væsentlighed“ for Køberen faar ved Udøvelsen af denne Beføjelse naturligvis kun Betydning til Bestemmelse af Prisaflagets Størrelse.

Om Adgang for Sælgeren til at afværge Køberens Ophævelse af Købet eller hans Krav paa Prisaflag ved Tilbud om Mangelens Afhjælpning henvises til § 49.

Ved Fastsættelsen i Paragrafens 2det Stykke af Betingelserne for Køberens Ret til at kræve Skadeserstatning paa Grund af en Mangel ved Salgsgenstanden har Udkastet holdt sig til, hvad der allerede nu maa antages at følge af almindelig gældende Regler. Det er saaledes utvivlsomt ogsaa i Overensstemmelse med den almindelige Opfattelse, at Sælgerens Forsikring om eller Paatagelse af „Garanti“ for visse Egenskabers Tilstedeværelse ved Salgsgenstanden er i egentlig Forstand forbindende for ham, saaledes at han maa betale Erstatning, hvis Genstanden savner disse Egenskaber, og ikke blot berettiger Køberen til at hæve Købet eller fordre et forholdsmæssigt Afslag i Købesummen. Ved Udkastets § 1 er der forbeholdt Plads for Undtagelse herfra i særlige Tilfælde.

Af Grunde, som ere udviklede ovenfor ved Omtalen af § 23, giver Udkastet her saa lidt som ellers Regler om Omfanget af Sælgerens Erstatningspligt. Der skal i denne Henseende gøres opmærksom paa, at Køberens Ret til at hæve Købet ikke i sig indbefatter nogen Ret til Godtgørelse af hans Udgifter i Anledning af Handelen. Det ligger i Formuleringen, at § 42, 2det Stykke alene omhandler Sælgerens Pligt til at erstatte Køberen Tabet ved, at Salgsgenstanden er af ringere Værdi end forudsat og ikke tillige det Tab, som Køberen kan lide derved, at Salgsgenstandens Tilstand medfører Skade paa andre Ting.

I denne Retning ville de almindelige Regler føre til, at Sælgeren kan blive erstatningspligtig i andre Tilfælde end de af Paragrafen omfattede, saaledes navnlig altid, naar det kan tilregnes ham som en Uagtsomhed, at han ikke har skaffet sig Kendskab til Salgsgenstandens Tilstand, jfr. herved ogsaa Lov om Handel med Gødnings- og Foderstoffer 26. Marts 1898.

Forskellige fremmede Lovgivninger indeholde for Salg af Kreaturer særlige Regler om Mangler ved Salgsgenstanden. Disse bestaa navnlig i en Angivelse for hver enkelt Slags Kreatur af de Mangler, som Køberen kan gøre gældende, samt i en Fastsættelse af Tidsfrister, inden hvilke dette maa ske, hvorhos det tillige bestemmes, at en Mangel, som Køberen i rette Tid har gjort gældende imod Sælgeren, formodes at være opstaaet paa et Tidspunkt, paa hvilket Sælgeren bærer Risikoen for Salgsgenstanden. Kommissionen har imidlertid ikke ment at burde foreslaa Indførelsen af saadanne særlige Regler, idet der efter indhentede Oplysninger maa antages hos Fagmænd at herske grundet Tvivl om, at Tiden er moden hertil, medens paa den anden Side de i Udkastet givne almindelige Regler om Mangler ved Salgsgenstanden, navnlig under Hensyn til den foreslaaede Regel om Prisaflag samt om den korte Forældelsesfrist efter § 53, findes særdeles anvendelig paa Kreaturhandelen og i hvert Fald i ingen Henseende ville danne en Hindring for en særlig Tillægslovgivning i Fremtiden angaaende denne.

§ 43.

Det synes naturligt, at den Ret til at vælge imellem at hæve Købet og at kræve et forholdsmæssigt Afslag i Købesummen, som indrømmes Køberen ved Køb af en bestemt Salgsgenstand, naar denne lider af en Mangel, ogsaa maa staa Køberen aaben ved Køb af Genstande, som alene ere bestemte efter Art. Hvad særlig angaar